

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa H. W. i E. W.

przeciwko W. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2010 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 18 grudnia 2009 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c., w obecnym brzmieniu, skarga kasacyjna obok oznaczenia zaskarżonego orzeczenia ze wskazaniem zakresu zaskarżenia, przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, powinna zawierać wniosek o uchylenie lub o uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia lub zmiany. Ustawodawca postawił skardze surowe wymagania i dzieląc go na trzy paragrafy, wyraźnie rozgraniczył wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej określone w paragrafie pierwszym, których spełnienie sprawia, że podejmowana przez stronę czynność procesowa nosi cechy tego środka odwoławczego od wymagań stawianych jej jako pismu procesowemu, o których mowa w paragrafie drugim i trzecim.

Braki w zakresie elementów konstrukcyjnych powodują, że skarga kasacyjna jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nieusuwalnym w trybie właściwym dla uzupełnienia

braków formalnych i w związku z tym podlega odrzuceniu a *limine* (por. np. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 1938 r., C III 319/37, Zb. Urz. 1938, poz. 303 albo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2000 r., II CKN 711/00, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 151).

Ponieważ skarga kasacyjna nie zawiera jednego z koniecznych elementów, tj. wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę zaskarżonego orzeczenia, którego między innymi spełnienie sprawia, że podejmowana czynność procesowa nosi cechy tego środka odwoławczego to musiała ulec odrzuceniu.

Na marginesie można zauważyć, że istotne zagadnienie prawne polega na przedstawieniu tego zagadnienia przez jego sformułowanie, z przytoczeniem argumentów prawnych, które mogą prowadzić do różnych wyników (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, niepublikowane i z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15-16, poz. 243). Jego rozstrzygnięcie powinno wywierać istotny wpływ na wynik sprawy.

Wyartykułowane przez skarżącego zagadnienia nie odpowiadają tym wymaganiom. Trafnie powodowie podnieśli, że wskazywane przez skarżącego kwestie były już w zasadzie rozstrzygane przez Sąd Najwyższy w wydanym w sprawie wyroku z dnia 23 kwietnia 2009 r., IV CSK 558/08. Zastosowana przez Sąd Apelacyjny wykładnia wskazanych przepisów kodeksu spółek handlowych jest zgodna z judykaturą Sądu Najwyższego (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2008 r., III CZP 126/08, OSNC 2009, nr 11, poz. 150 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2006 r., I CK 361/05, OSNC 2006, nr 11, poz. 189).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurystycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001 OSNP 2004, nr 6, poz. 100).

Skarga kasacyjna pozwanego nie jest oczywiście uzasadniona, albowiem zaskarżone orzeczenie nie narusza prawa w wyżej wskazanym znaczeniu. Skarżący podnosząc, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne przeoczył, że nie można z przesłanką określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. równocześnie podnosić, że w ramach naruszenia tych samych przepisów w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne. Jest to błąd logiczny, albowiem gdy wchodzi w rachubę zagadnienie prawne

skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, niepublikowane). Występująca w sprawie kwestia, czy w samej sentencji orzeczenia powinno się znaleźć ograniczenie odpowiedzialności pozwanego do czasu uzyskania orzeczenia o bezskuteczności egzekucji wobec spółki, nie została przez skarżącego podniesiona w skardze kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).